

Alle vegne rundt om mig var der store sorte støvler, der sagde *jok jok jok* og jeg smuttede forbi dem og løb og løb og løb, snoede og drejede mig, benede og styrkede hen over køkken-gulvet. „Få fat i den!“ råbte de. „Slå den ihjel! Jok på den!“

Hele gulvet syntes at være fuldt af sorte støvler, der trampede efter mig, og jeg snoede og drejede og vendte mig og så, i ren fortvivlelse uden egentlig at vide hvad jeg gjorde — jeg ville bare have et skjulested, spænedede jeg op i buksesebet på en af kokkene og hagede mig fast i hans sok!

„Hov!“ råbte kokken. „Du milde Moses! Den er rendt op i mit buksesebet! Bare vent, drenge! Nu skal jeg få den!“

Mandens hænder begyndte at bank-banke løs på buksesebet og nu var jeg virkelig ved at blive klasket, hvis ikke jeg

flyttede mig i en fart. Der var kun én vej at gå og det var opad. Jeg borede mine små kløer ind i det ladede mandesebet og vimsede opad, højere og højere, forbi læggen og forbi knæet og op på låret.

„Herre Jemini!“ råbte manden. „Den går hele vejen op! Den render lige op a' benet på mig!“ Jeg hørte latterbrøl fra de andre kokke, men jeg skal love for at jeg ikke selv lo. Jeg løb for mit liv. Mandens hænder gik bank-bank-bank omkring mig og han hoppede op og ned, som om han stod på varme mursten, og jeg blev ved med at kravle op og jeg blev ved med at smutte væk og meget snart var jeg helt oppe i buksesebet og havde ingen steder at gå.

„Hjælp! Hjælp! Hjælp!“ hylede manden. „Nu er den i mine underbukser! Den render rundt i mine skide underbukser! Få den ud! Ka' I da ikke hjælpe mig med at få den ud?“

„Tag bukserne af, din kvajpande“ var der en, der råbte. „Træk bukserne ned og så skal vi snart få has på den!“

Nu var jeg midt i mandens bukser, på det sted hvor de to buksesebet mødes og hvor lynlåsen begynder. Der var mørkt og frygtelig varmt derinde. Jeg var klar over, at jeg var nødt til at fortsætte. Jeg spænedede fremad og fandt det øverste af det andet buksesebet. Det fór jeg nedad som et smurt lyn og kom ud forneden og så var jeg igen på gulvet. Jeg hørte den dumme kok, der stadig stod og råbte: „Den er i mine bukser! Få den ud! Vil en eller anden ikke nok være så rar at hjælpe mig med at få den ud, før den bider mig?“ I et flyvende glimt så jeg hele køkkenpersonalet stimle sammen om hant mens de var ved at grine sig ihjel, og ingen så den lille brune mus flintre hen over gulvet og dykke ned i en sæk kartofler.

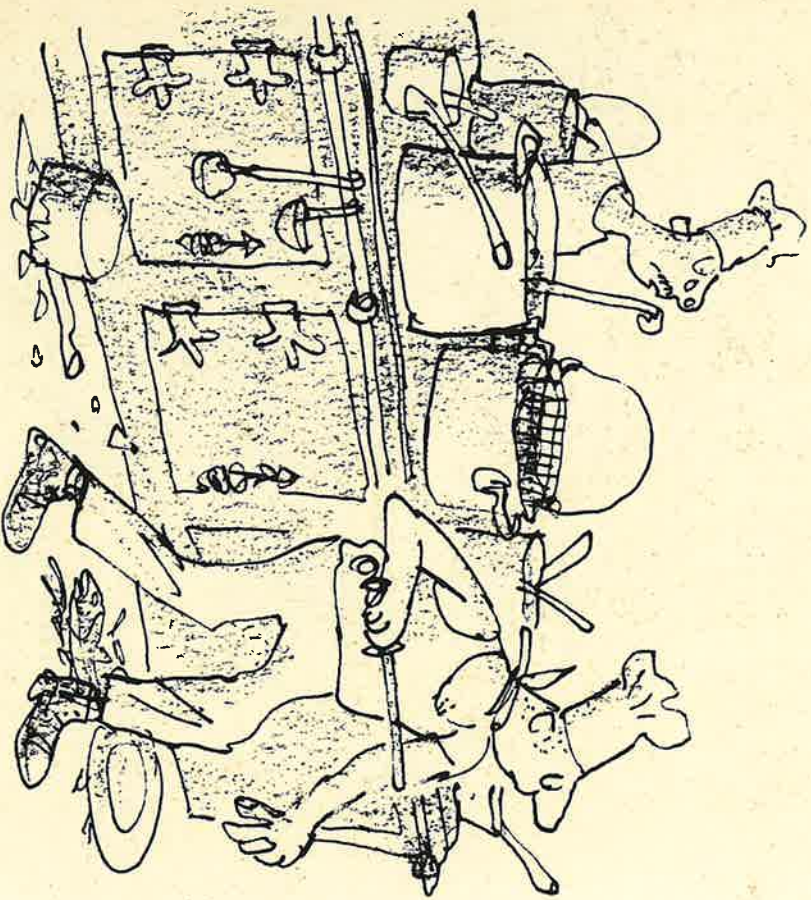
Jeg gravede mig ned mellem de snavdede kartofler og holdt vejret.

Kokken måtte være begyndt at tage bukserne af, for nu råbte de: „Den er der ikke! Der er ingen mus dernede, din dumme klovn!“

„Den var der! Det vil jeg sværge på, den var!“ råbte manden. „I har aldrig haft en mus i bukserne! I aner ikke hvordan det er!“

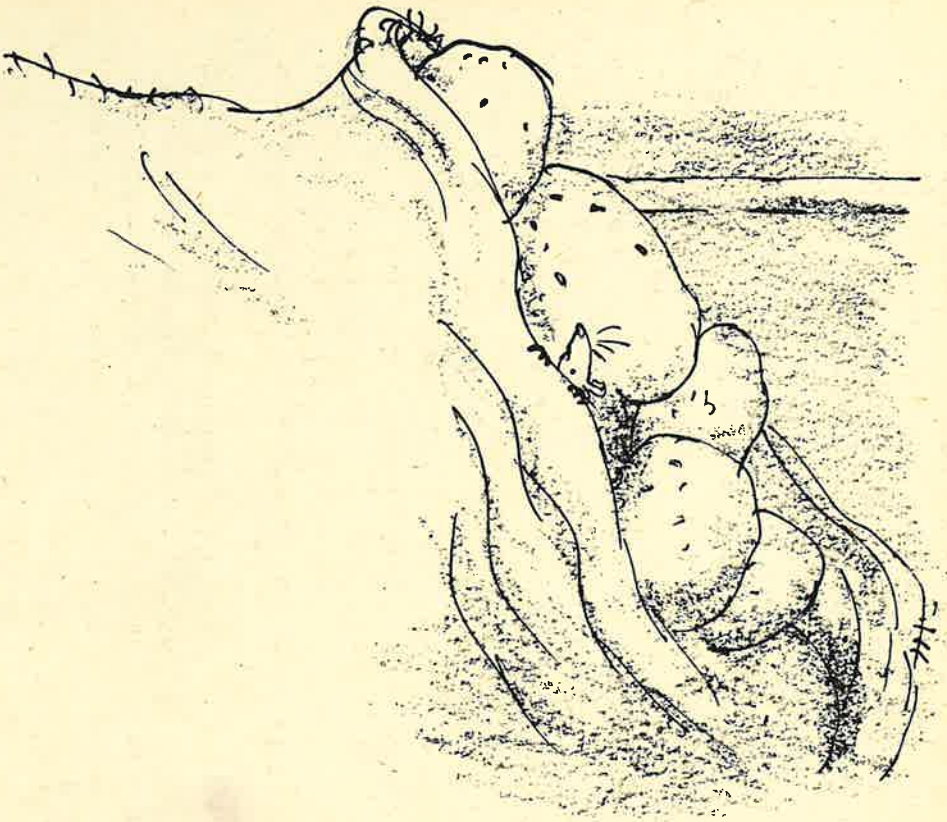
At en lille skabning som mig havde forårsaget sådan en opstandelse i en flok voksne mænd gav mig en følelse af lykke. Jeg kunne ikke lade være med at smile, trods smerterne i min hale.

Jeg blev hvor jeg var, til jeg var sikker på at de havde glemmt mig. Så krøb jeg frem fra kartoflerne og stak forsigtigt mit lille bitte hoved frem over sækkens kant. Nu var køkkenet igen ét

stort mylder af kokke og tjenere, der fór omkring overalt. Jeg så den tjener, der tidligere var kommet ud med klagen over det seje kød, komme ud igen. „Hov, gutter!“ råbte han. „Jeg spurgte den gamle kælling om det nye stykke kød så var bedre, og hun sagde det var aldeles vidunderligt! Hun sagde det smagte virkelig godt!“

Jeg måtte se at komme ud af det køkken og tilbage til min mormor. Der var kun én måde at gøre det på. Jeg måtte smutte tværs hen over gulvet og ud ad døren bag en af tjenerne. Jeg forholdt mig ganske stille og lurede på min chance. Det gjorde frygtelig ondt i min hale. Jeg snoede den rundt for at kaste et blik på den. Der manglede henved to tommer af den og den blødte en del. Der var en tjener, der læsede en ladning tallerkner med lyserød is på. Han havde en tallerken i hver hånd og to til balancerende på armene. Han

gik hen mod døren. Han skubbede den op med skulderen. Jeg sprang op fra kartoffelsækken og fløj hen over køkkengulvet og ind i Spisesalen som et lyn, og jeg holdt ikke op med at løbe, før jeg var under min mormors bord.

Det var herligt at se min mormors fødder igen og hendes gammeldags sorte sko med deres stropper og knapper. Jeg vinsede op ad et af hendes ben og landede i skødet på hende. „Davs, Mormor!“ hviskede jeg. „Her er jeg igen! Det lykkes! Jeg hældte det hele ned i deres suppe!“

Hendes hånd kom ned og klappede mig. „Godt gjort, min skat!“ hviskede hun tilbage. „Godt gjort, lille du! De sidder netop i dette øjeblik og spiser deres suppe!“ Pludselig trak hun hånden til sig. „Du bløder jo!“ hviskede hun. „Åh kæreste, hvad er der dog sket dig?“

„En af kokkene skar min hale af med en forskærerkniv,“ hviskede jeg. „Det gør ondt som bare pokker.“

„Lad mig se på det,“ sagde hun. Hun bøjede hovedet og undersøgte min hale. „Din lille stakkel,“ hviskede hun. „Nu vil jeg forbinde det med mit lommerørklæde. Så holder det op med at bløde.“

Hun fiskede et lille kniplingsbesat lommerørklæde op af tasken og på en eller anden måde lykkedes det hende at binde det om min hale. „Nu skal det nok gå,“ sagde hun. „Prøv at lade være at tænke på det. Lykkedes det dig virkelig at hælde hele flasken i deres suppe?“

„Til sidste dråbe,“ sagde jeg. „Tror du du kunne anbringe mig, så jeg kan iagttage dem?“

„Ja,“ svarede hun. „Min håndtaske står på din tomme stol ved siden af mig. Der vil jeg nu sætte dig over og så kan du kigge ud, når bare du passer på ikke at blive set. Bruno er også dernede, men tag dig ikke af ham. Jeg gav ham et rundstrykke at spise og det vil nok beskæftige ham en rum tid.“

Hendes hånd lukkede sig om mig og jeg blev løftet op fra hendes skød og flyttet over i hendes taske. „Davs, Bruno,“ sagde jeg.

„Det er et skønt rundstrykke,“ sagde han og gnavede løs nede i bunden af tasken. „Men bare der var smør på.“

Jeg spejlede ud over kanten af tasken. Jeg kunne se heksene lige så tydeligt, som de sad der ved deres to lange borde midt i salen. Nu var de færdige med deres suppe og tjenerne var ved at tage tallerkenerne ud. Min mormor havde tændt en af sine atskvelige cigarer og pustede røg ud over det hele. Overalt omkring os plaprede sommerferiegæsterne på dette ret fornemme hotel løs og skovlede maden i sig. Henved halvdelen af dem var gamle mennesker med spadersetokke, men der var også masser af familier med mand, kone og adskillige børn. Det var alle sammen velhavende folk. Det var man nødt til at være for at bo på Hotel Magnificent.

„Der er hun, Mormor!“ hviskede jeg. „Der er Overheksen.“

„Det ved jeg godt!“ hviskede min mormor tilbage. „Det er hende den lille bitte i sort, der sidder for enden af det nærmeste bord!“

„Hun kunne dræbe dig!“ hviskede jeg. „Hun kunne dræbe hvem som helst her i lokalet med sine hvidglødende grister!“

„Pas på!“ hviskede min mormor. „Tjeneren kommer!“

Jeg forsvandt ud af syne og hørte William sige: „Deres lamme steg, frue. Og hvilke grøntsager ønsker De? Ærter eller gulrødder?“

„Gulrødder, tak,“ sagde min mormor. „Men ingen kartofler.“

Jeg hørte gulrødderne blive øst op. Så var der en pause.

Derpå lød min mormors stemme hviskende: „Det er i orden. Han er gået.“ Jeg stak hovedet frem igen. „Der er da ingen der vil lægge mærke til, at mit lille hoved stikker op her, vel?“ hviskede jeg.

„Nej,“ svarede hun. „Det vil de nok ikke. Mit problem er at jeg må tale med dig uden at bevæge læberne.“

„Det klarer du fint,“ sagde jeg.

„Jeg har talt heksene,“ sagde hun. „Der er ikke nær så mange som du troede. Gættede du ikke bare, da du sagde to hundrede?“

„Det virkede som om der var to hundrede,“ sagde jeg.

„Jeg tog også fejl,“ sagde min mormor. „Jeg troede der var mange flere hekse i England.“

„Hvor mange er der?“ spurgte jeg.

„Fire-og-firs,“ sagde hun.

„Der var fem-og-firs,“ sagde jeg. „Men en af dem blev svitset.“

I det samme fik jeg øje på Mr. Jenkins, Brunos far, der stilede direkte mod vores bord. „Pas på, Mormor!“ hviskede jeg. „Der kommer Brunos far!“

Mr. Jenkins og hans søn

Mr. Jenkins kom mosevende hen til vores bord med et yderst beslutsomt udtryk i ansigtet.

„Hvor er ham der Deres barnebarn?“ sagde han til min mormor. Han havde en ubehøvelig tone på og så meget vred ud.

Min mormor satte sin mest iskolde mine op, men svarede ham ikke.

„Jeg gætter på at han og min søn Bruno er ude på et eller andet djævelskab,“ sagde Mr. Jenkins. „Bruno har ikke vist sig til middag, og der skal meget til at holde den dreng fra et måltid!“

„Jeg må indrømme at han har en sund appetit,“ sagde min mormor.

„Jeg har på fornemmelsen at De også er med i det,“ sagde Mr. Jenkins. „Jeg aner ikke hvem fanden De er, og jeg er også ligeglad, men De lavede et grimt nummer med mig og min kone her i eftermiddags. De satte en lille beskidt mus på bordet. Det får mig til at tænke at I alle tre er ude på noget. Så hvis De ved hvor Bruno gemmer sig, så vær så venlig straks at fortælle mig det.“

„Jeg har ikke lavet numre med Dem,“ sagde min mormor. „Den mus, jeg forsøgte at give Dem, var Deres egen lille dreng, Bruno. Jeg var bare venlig mod Dem. Jeg forsøgte at give ham tilbage til familiens skød. De nægtede at modtage ham.“

„Hva' katten mener De, frue?“ råbte Mr. Jenkins. „Min søn er ikke en mus!“ Hans sorte overskæg hoppede afsindigt op og ned, når han talte. „Ud med sproget, kone! Hvor er han? Ud med det!“

Familien ved nabobordet var alle sammen holdt op med at spise og stirrede på Mr. Jenkins. Min mormor sad lige så roligt

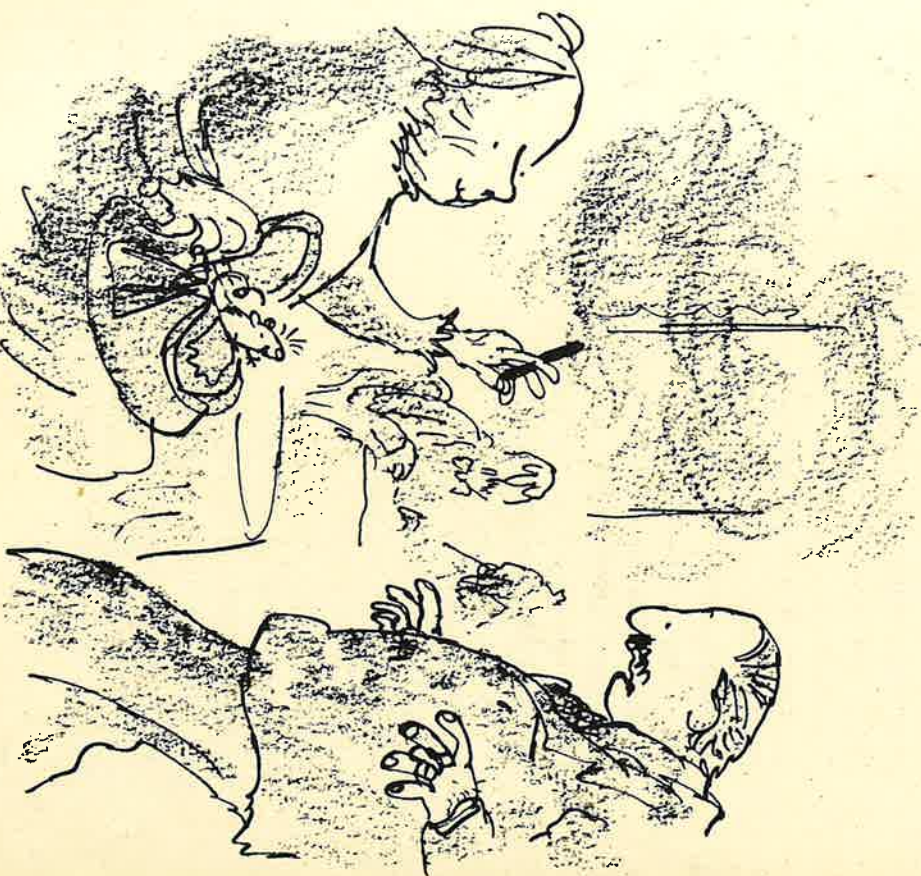
og pulsede på sin sorte cigar. „Jeg kan meget vel forstå Deres vrede, Mr. Jenkins,“ sagde hun. „Enhver anden engelsk far ville være lige så vred som De er. Men ovre i Norge, hvor jeg kommer fra, er vi mere vant til den form for hændelser. Vi har lært at acceptere dem som en del af hverdagen.“

„De må være gal, kone!“ udbrød Mr. Jenkins. „Hvor er Bruno? Hvis ikke De omgående fortæller mig det, tilkaller jeg politiet!“

„Bruno er en mus,“ sagde min mormor, så rolig som ingen sinde.

„Han er aldeles ikke en mus!“ råbte Mr. Jenkins.

„Vel er jeg så!“ sagde Bruno og stak hovedet op af håndtasken.

Mr. Jenkins sprang cirka tre fod i vejret.

„Davs, Far,“ sagde Bruno. Han havde en slags fjollet musegrin om munden.

Mr. Jenkins' mund glanedes så højt, at jeg kunne se guldblomberne i hans bageste kindtrænder.

„Bare rolig, Far,“ fortsatte Bruno. „Så galt er det da heller ikke. Når bare katten ikke får fat i mig.“

„B-B-Bruno!“ stammede Mr. Jenkins.

„Ikke mere skole!“ sagde Bruno og grinede et bredt og tåbeligt musegrin. „Ikke flere lektier! Jeg kan bo i køkkenskabet og leve højt på rosiner og honning!“

„M-m-m-men B-B-Bruno!“ stammede Mr. Jenkins igen.

„Hv-hvordan er det gået til?“ Den arme mand havde ikke megen vind tilbage i sejlene.

„Hekse,“ sagde min mormor. „Det var heksene der gjorde det.“

„Jeg kan da ikke ha' en mus til søn!“ hylede Mr. Jenkins.

„Det har De altså,“ sagde min mormor. „Tag Dem godt af ham, Mr. Jenkins.“

„Mrs. Jenkins bliver helt ude af det!“ råbte Mr. Jenkins.

„Hun kan ikke døje mus!“

„Hun må bare se at værne sig til ham,“ sagde min mormor.

„Jeg håber De ikke holder kat derhjemme.“

„Jam, det gør vi, det gør vi!“ udbrød Mr. Jenkins. „Topsy er min kones kæledæggel!“

„Så må De bare sørge for at skaffe Dem af med Topsy,“ sagde min mormor. „Deres søn er vigtigere end Deres kat.“

„Det skulle jeg nok mene!“ råbte Bruno nede fra tasken.

„Sig til Mor at jeg ikke kommer hjem, før hun har skaffet sig af med Topsy!“

På dette tidspunkt holdt den halve spisesal øje med vores lille gruppe. Knive og gaffer og skeer var blevet lagt ned og overalt vendte hoveder sig for at stirre på Mr. Jenkins som han stod der og spruttede og råbte. De kunne hverken se mig eller Bruno, og de undrede sig over, hvad det hele drejede sig om.

„Vil De for resten,“ sagde min mormor, „gerne vide, hvem der har gjort dette mod ham?“ Der lå et lille underfundigt smil

over hendes ansigt, og jeg kunne se at hun var ude på at bringe Mr. Jenkins i fedtetfadet.

„Hvem?“ udbrød han. „Hvem gjorde det?“

„Den kvinde derovre,“ sagde min mormor. „Den lille i sort kjole for enden af det lange bord.“

„Hun er fra KSFGB!“ udbrød Mr. Jenkins. „Hun er for-kvinde!“

„Nej, det er hun ikke,“ sagde min mormor. „Hun er Over-heks for hele verden.“

„Mener De, at hun gjorde det, den lille magre kvinde derhene?“ råbte Mr. Jenkins og pegede på hende med en lang finger. „Ved gud i himlen, hun skal få med mine advokater at bestille! Det skal hun komme til at betale dyrt for!“

„Jeg ville nu ikke handle overilet,“ sagde min mormor til ham. „Den kvinde har magiske kræfter. Måske vil hun beslutte at forvandle Dem til noget endnu mere latterligt end en mus. En kakerlak, måske.“

„Forvandle mig til en kakerlak!“ råbte Mr. Jenkins og stak brystet frem. „Det ku' jeg godt li' at se hende prøve på!“ Han snurrede rundt og gav sig til at marchere tværs gennem Spisesalen mod Overheksens bord. Min mormor og jeg holdt øje med ham. Bruno var sprunget op på vores bord og iagttog også sin far. Så godt som alle i Spisesalen betragtede nu Mr. Jenkins. Jeg blev hvor jeg var, godt gemt i min mormors håndtaske. Jeg tænkte at det nok var klogest at blive hvor jeg var.

Sejren

Mr. Jenkins var ikke nået mere end et par skridt hen mod Overheksen, da et gennemtrængende skrig hævdede sig over alle andre lyde i lokalet, og i samme øjeblik så jeg Overheksen ryge op i luften!

Nu stod hun på sin stol, stadig skrigende ...

Nu var hun oppe på bordet, baskende med armene ...

„Hvad i alverden er det, der sker, Mormor?“

„Vent,“ sagde min mormor. „Forhold dig roligt og kig på.“

Pludselig begyndte alle de andre hekse, der var over firs af dem, at skringe og springe op fra deres stole, som om de var blevet strukket med spyd i bagdelen. Nogle stod på stole, andre var oppe på bordene og alle sammen vred og vendte de sig og viftede med armene på den besynderligste måde.

Så, lige med ét, blev de stille.

Så stivnede de. Hver eneste heks stod der så stiv og stille som et lig.

Der var blevet dødsens stille i salen.

„De skrumper ind, Mormor!“ sagde jeg. „De skrumper ind ligesom jeg selv gjorde!“

„Det ved jeg godt,“ sagde min mormor.

„Det er Musemageren!“ udbrød jeg. „Sel Nogle af dem er ved at få pels i ansigtet! Hvorfor virker det så hurtigt, Mormor?“

„Det skal jeg fortælle dig,“ sagde min mormor. „Fordi de alle sammen har fået massive overdoser, ligesom du fik. Det har sat vækkeuret ud af funktion!“

Nu havde alle i Spisesalen rejst sig for bedre at kunne se. Folk trængte sig frem. De masede sig sammen omkring de to store borde. Min mormor løftede Bruno og mig op, så vi kunne få hele morskaben med. I sin ophidselse sprang hun op på stolen, så hun kunne se hen over hovedet på mængden.

I løbet af få sekunder var alle heksene fuldstændig forsvundet og de to lange borde myldrede med små brune mus.

Overalt i Spisesalen hylede kvinder og stærke mænd blev hvide i ansigtet og råbte: „Det er vanvittigt! Den slags kan ikke ske! Lad os komme ud herfra i en fart!“ Tjenere gik til angreb på musene med stole og vinflasker og hvad de ellers kunne få fat i. Jeg så en kok med en høj, hvid hue komme farende ind fra køkkenet, vildt fægtende med en stegepande, og en anden lige bag ham svang en forskærerkniv over hovedet, og alle råbte: „Mus! Mus! Mus! Vi må slå musene ihjel!“

Kun børnene i salen syntes virkelig at nyde det. Det var som om de instinktivt vidste, at der skete noget godt lige for næsen af dem, og de klappede og jublede og lo som vanvittige.

„Det er tid at gå,“ sagde min mormor. „Vores arbejde er gjort.“ Hun krøb ned fra stolen og tog sin håndtaske og hængte den over armen. Hun bar mig i sin højre hånd og Bruno i venstre. „Bruno,“ sagde hun, „nu er tiden inde til at du skal vende tilbage til din families berømte skød.“

„Min mor er ikke særlig vild med mus,“ sagde Bruno.

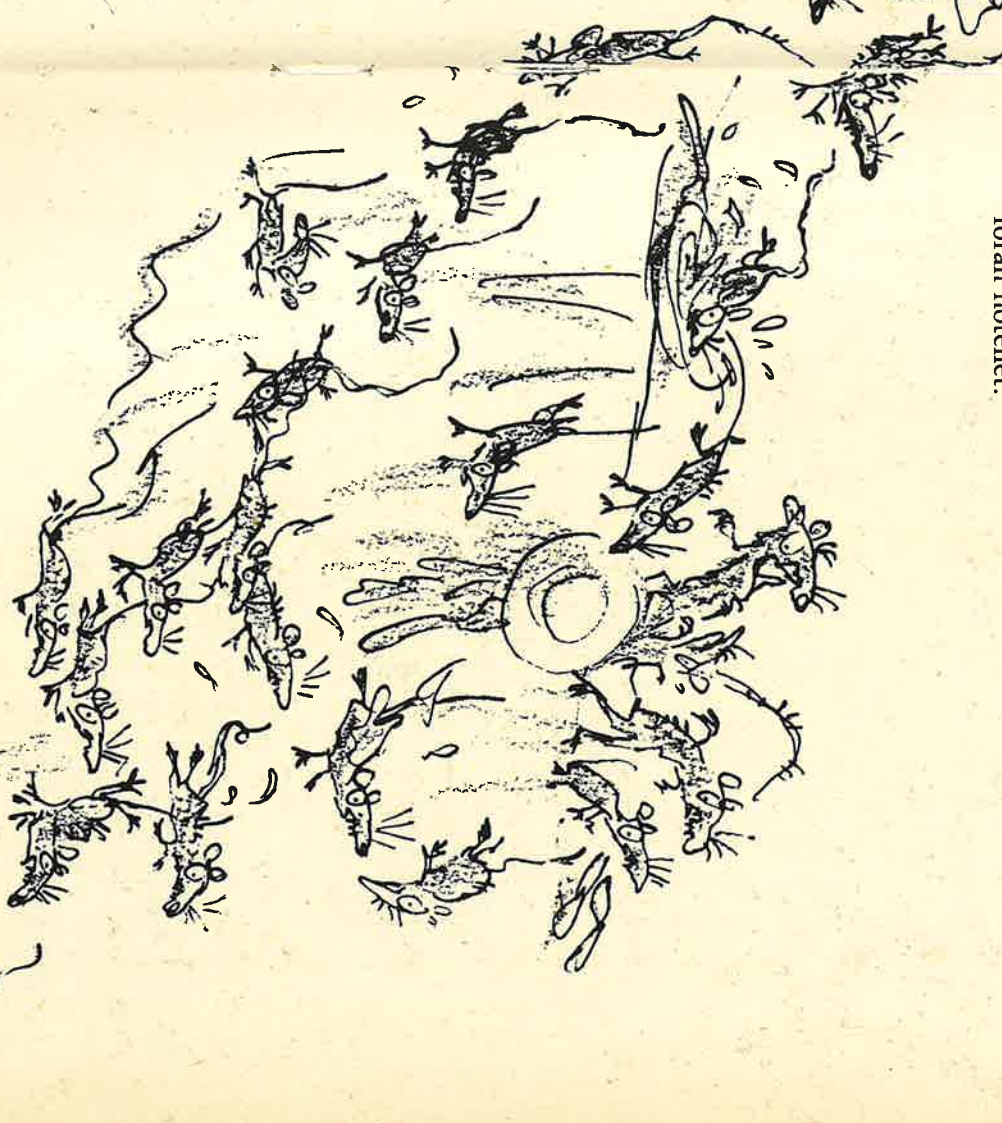
„Det har jeg bemærket,“ sagde min mormor. „Men hun må jo bare se at vænne sig til dig, ikke sandt?“

Det var ikke svært at finde Mr. og Mrs. Jenkins. Man kunne høre Mrs. Jenkins' skingre stemme i hele lokalet. „Herbert!“ hylede den. „Herbert, få mig ud herfra! Der er mus alle vegne! De løber op i skørterne på mig!“ Hun havde slået armene om sin mand, og fra der hvor jeg sad så det ud som om hun grynede fra hans hals.

Min mormor gik hen til dem og stak Bruno i hånden på Mr. Jenkins. „Her er Deres lille dreng,“ sagde hun. „Han trænger til en slanketur.“

„Davs, Far!“ sagde Bruno. „Davs, Mor!“
Mrs. Jenkins hvinede endnu højere. Med mig i sin hånd vendte min mormor sig om og marcherede ud af salen. Hun gik tværs over hotellets forhal og ud ad hovedindgangen, ud i det fri.

Udenfor var det en yndig lun aften og jeg kunne høre bølgerne slå mod stranden lige på den anden side af vejen foran hotellet.

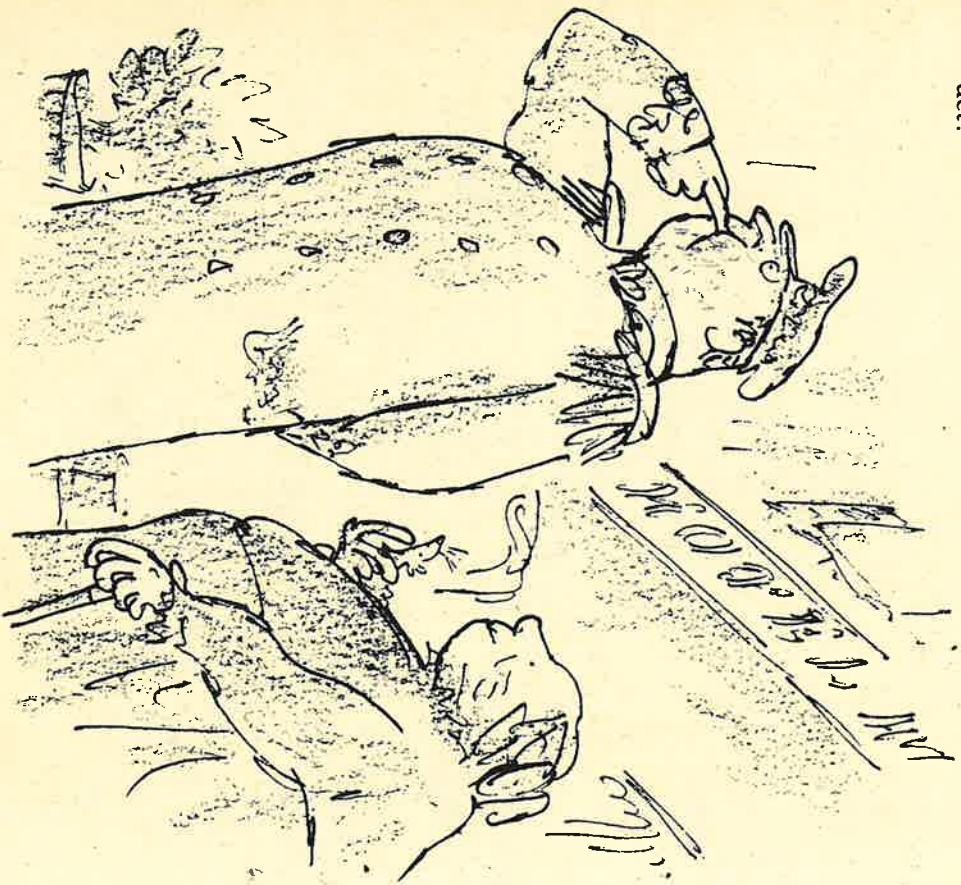

"Er der en taxi?" sagde min mormor til den høje portier i grøn uniform.

"Så gerne, frue," sagde han, og han stak to fingre i munden og udstødte en lang, skinger fløjtetone. Jeg betragtede ham misundeligt. I ugevis havde jeg forsøgt at fløjte sådan, men det var ikke lykkedes mig en eneste gang. Og nu ville jeg aldrig komme til det.

Taxien kom. Chaufføren var en aldrende mand med et tæt, sort, hængende overskæg. Overskægget hang ned over hans mund som rødder på en plante. "Hvorhen, frue?" spurgte han. Pludselig fik han øje på mig, en lille mus, der krøb sammen i min mormors hånd. "Jøsses!" sagde han. "Hvad er det?"

"Det er mit barnebarn," sagde min mormor. "Vær så venlig at køre os til stationen."

"Jeg har altid godt kunnet li' mus," sagde den gamle taxi-chauffør. "Jeg holdt dem i hundredvis da jeg var dreng. Vidste De, frue, at mus er de hurtigste i verden til at yngle? Så hvis han der er Deres barnebarn, vil jeg regne med at De i løbet af et par uger vil ha' et par oldebørn til at holde ham med selskab!"

"Vær så venlig at køre os til stationen," sagde min mormor med et snerpet udtryk.

"Javel, frue," sagde han. "Lige med det vuns."

Min mormor satte sig ind bag i taxien og holdt mig i skødet.

"Tager vi hjem?" spurgte jeg hende.

"Ja," svarede hun. "Tilbage til Norge."

"Hurra!" udbrød jeg. "Ah, hurra, hurra, hurra!"

"Jeg tænkte nok, du ville synes om det," sagde hun.

"Men hvad med vores bagage?"

"Hvem kører sig om bagage?" sagde hun.

Taxien kørte gennem Bournemouths gader, og det var på den tid af dagen da fortovene var myldrende fulde af feriegæster, der alle vandrede formålsløst rundt uden noget at tage sig til.

"Hvordan har du det, min skat?" sagde min mormor.

"Godt," sagde jeg. "Ovenud strålende."

Hun begyndte at stryge mig over pelsen i nakken med en finger. "Vi har udrettet store ting i dag," sagde hun.

"Det har været fantastisk," sagde jeg. "Fullkommen fantastisk."

Et musehjerter

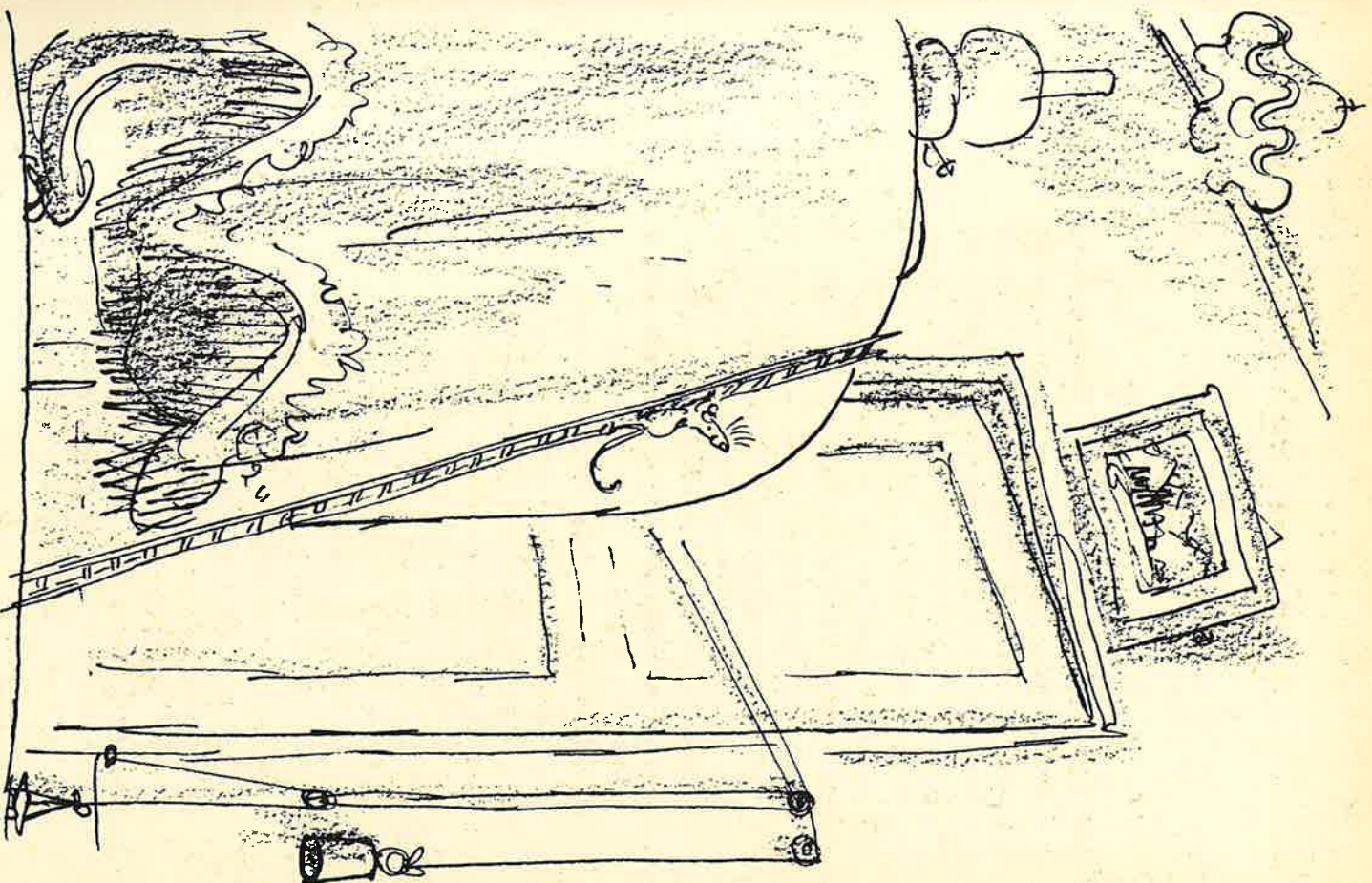
Det var dejligt at være hjemme i Norge igen i min mormors smukke gamle hus. Men nu da jeg var så lille, så alting anderledes ud og det tog mig en rum tid at vænne mig til det. Min verden bestod af gulvtæpper og bordben og stoleben og små huler bag store møbler. En lukket dør kunne ikke åbnes og intet, der lå på et bord, kunne nås.

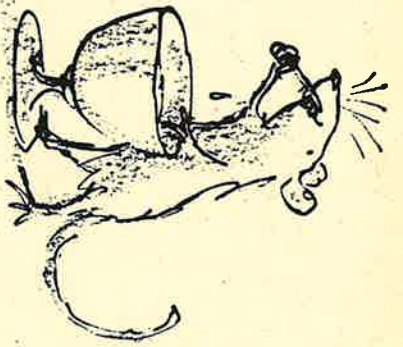
Men efter et par dage begyndte min mormor at finde på redskaber til mig for at gøre livet lidt lettere. Hun fik en snedker til at lave en del smalle, høje stiger og hun anbragte en af dem ved hvert bord i huset, så jeg kunne kravle op når jeg havde lyst. Hun opfandt selv en vidunderlig døråbnermekanisme, lavet af ståltråd og fjedere og trisser, med tunge vægte dinglende i snore og snart var der en døråbner på alle husets døre. Det eneste jeg skulle gøre var at presse forpoterne ned på en lille træplade, og vupti, udløstes en fjeder og en vægt faldt ned og døren åbnede sig.

Der næst riggede hun et lige så udspikuleret system til, ved hjælp af hvilket jeg kunne tænde lyset når jeg kom ind i et værelse om natten. Jeg kan ikke forklare, hvordan det fungerede, for jeg aner intet om elektricitet, men der blev anbragt en lille knap i gulvet ved døren ind til alle værelser i huset, og når jeg trykkede let på knappen med den ene pote, blev lyset tændt. Når jeg trykkede igen, gik lyset ud igen.

Min mormor lavede en lille bitte tandbørste til mig; hun brugte en tændstrik til skaft og i den strak hun små strykker svinebørster, som hun havde klippet af en af sine hårbørster. „Du må ikke få huller i tænderne,“ sagde hun. „Jeg kan ikke gå til tandlægen med en mus! Han ville jo tro, jeg var skør!“

„Det er sjovt,“ sagde jeg, „men lige siden jeg blev en mus, har jeg hadet smagen af slik og chokolade. Så jeg tror ikke jeg får nogen huller.“

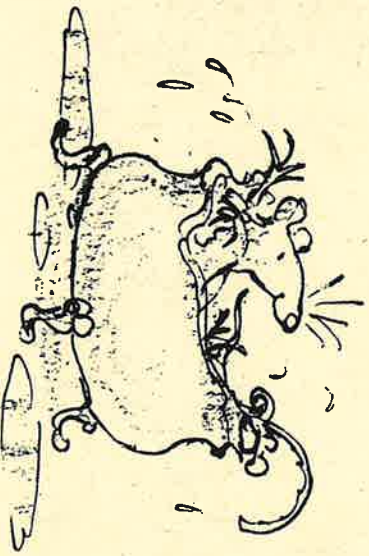

„Du skal nu alligevel børste tænder efter hvert måltid,“
sagde min mormor. Og det gjorde jeg så.

Som badekar gav hun mig en sukterskål af sølv og den
badede jeg i hver aften, før jeg gik i seng. Hun lod ikke nogen
komme ind i huset, ikke engang en tjenestepige eller en
kokkepige. Vi holdt os fuldstændig for os selv og vi var meget
lykkelige i hinandens selskab.

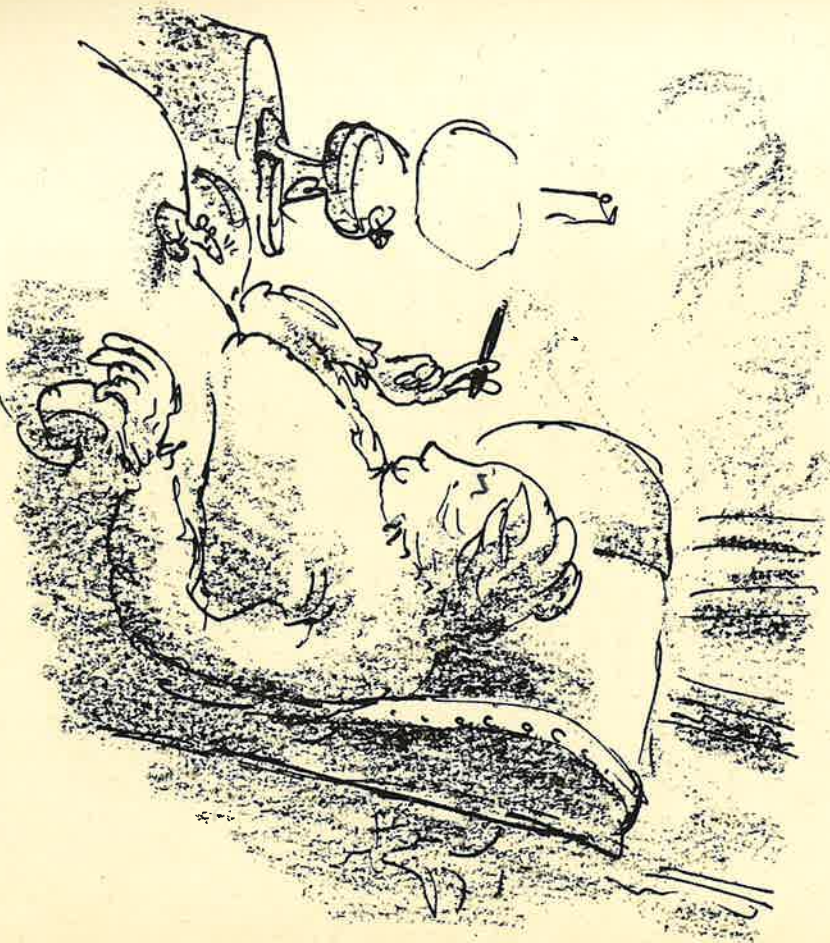
En aften, da jeg lå i min mormors skød foran ilden, sagde
hun til mig: „Gad vidst hvordan det gik den lille Bruno.“

„Det skulle ikke undre mig, om hans far gav ham til
portieren, så han kunne drukne ham i brandspanden,“ svarede
jeg.

„Jeg er bange for, at du måske har ret,“ sagde min mormor.
„Den lille stakkel.“
Vi sad tavse et par minutter, min mormor pulsede løs på sin
sorte cigar, mens jeg døsede velbehageligt i varmen.
„Må jeg spørge dig om noget, Mormor?“ sagde jeg.
„Du må spørge mig om alt hvad du vil, min skat.“
„Hvor længe lever en mus?“
„Åh,“ sagde hun. „Det har jeg ventet, du ville spørge mig
om.“

Der blev en pause. Hun sad der og røg og stirrede ind i
ilden.

„Nå.“ sagde jeg. „Hvor længe lever vi så, vi mus?“

„Jeg har læst om mus,“ sagde hun. „Jeg har prøvet at finde ud af alt, hvad jeg kan, om dem.“

„Gå videre, Mormor. Hvorfor fortæller du mig det ikke?“

„Hvis du virkelig gerne vil vide det,“ sagde hun, „så er jeg bange for, at en mus ikke lever så forfærdelig længe.“

„Hvor længe?“ spurgte jeg.

„Joh, en *almindelig* mus lever henvед tre år,“ sagde hun.

„Men du er ikke en almindelig mus. Du er en museperson, og det er en ganske anden sag.“

„Hvor anderledes?“ spurgte jeg. „Hvor længe lever en museperson, Mormor?“

„Længere,“ sagde hun. „Meget længere.“

„Hvor meget længere?“ spurgte jeg.

„En museperson vil næsten helt sikkert leve tre gange så længe som en almindelig mus,“ sagde min mormor. „Cirka ni år.“

„Fint!“ udbrød jeg. „Det er herligt! Det er det bedste, jeg nogen sinde har hørt!“

„Hvorfor siger du det?“ spurgte hun forbavset.

„Fordi jeg ikke kunne tænke mig at leve længere end du,“ sagde jeg. „Jeg kunne ikke holde ud at nogen anden skulle tage sig af mig.“

Der blev en kort pause. Hun havde en måde at nusse mig bag ørerne på, med én finger. Det føltes yndigt.

„Hvor gammel er du, Mormor?“ spurgte jeg.

„Jeg er seks-og-firs,“ sagde hun.

„Vil du leve otte-ni år til?“

„Måske,“ sagde hun. „Med lidt held.“

„Det bliver du nødt til,“ sagde jeg. „For til den tid vil jeg være en meget gammel mus og du vil være en meget gammel mormor, og så vil vi snart dø begge to, sammen.“

„Det ville være perfekt,“ sagde hun.

Derefter tog jeg mig en lille lur. Jeg lukkede bare øjnene og tænkte på ingenting og var i fred med verden.

„Skal jeg fortælle dig noget meget interessant om dig selv?“ sagde min mormor.

„Ja tak, Mormor,“ sagde jeg uden at åbne øjnene. „Først kunne jeg ikke tro på det, men det er åbenbart ganske sandt,“ sagde hun.

„Hvad er det?“ spurgte jeg.

„Et musehjerter,“ sagde hun, „og det vil sige *dit* hjerte, slår med en hastighed på fem hundrede gange i *minuttet*! Er det ikke forbløffende?“

„Det er ikke muligt,“ sagde jeg og spærrede øjnene op.

„Så sandt som jeg sidder her,“ sagde hun. „Det er en slags mirakel.“

„Det er næsten ni slag i sekundet!“ udbrød jeg, da jeg havde regnet det ud i hovedet.

„Rigtigt,“ sagde hun. „Dit hjerte slår så hurtigt, at det er umuligt at høre de enkelte slag. Det eneste man hører er en sagte, summende lyd.“

Hun havde kniplingskjole på, og kniplingerne blev ved at kilde mig i næsen. Jeg måtte hvile hovedet på forpoterne.

„Har du nogen sinde hørt mit hjerte summe, Mormor?“ spurgte jeg hende.

„Tit,“ sagde hun. „Jeg hører det når du ligger tæt op ad mig på puden om natten.“

Længe sad vi to tavse foran ilden og tænkte på disse vidunderlige sager.

Nu tager vi fat!

„Min skat,“ sagde hun til sidst, „er du vis på at du ikke har noget imod at være en mus resten af dit liv?“

„Jeg har ikke det mindste imod det,“ sagde jeg. „Det betyder ikke noget hvem man er eller hvordan man ser ud, så længe der er nogen, der elsker en.“

Den aften fik min mormor en enkel omelet og et strykke brød. Jeg fik et strykke af den norske gedeost, der kaldes *myseost* og som jeg havde elsket allerede, da jeg var en dreng. Vi spiste foran pejsen, min mormor i sin lænestol og jeg på bordet med min ost på en lille tallerken.

„Mormor“, sagde jeg, „nu da vi har gjort det af med Overheksen, vil alle de andre hekse i verden så forsvinde lidt efter lidt?“

„Det er jeg helt sikker på, at de ikke vil,“ svarede hun.

Jeg holdt op med at trygge og stirrede på hende. „Men det må de da!“ udbrød jeg. „Det må de da helt bestemt!“

„Nej, det er jeg bange for, de ikke gør,“ sagde hun.

„Men når hun ikke er der mere, hvordan vil de så få alle de penge, de skal bruge? Og hvem skal give dem ordrer og hidse dem op ved Årsmøderne og opfinde alle trylleformlerne til dem?“

„Når en bidronning dør, er der altid en anden dronning i bikuben, der er parat til at indtage hendes plads,“ sagde min mormor. „Sådan er det også med hekse. I det store hovedkvarter, hvor Overheksen bor, er der altid en anden heks der venter i kulisserne på at tage over, hvis der skulle ske noget.“

„Ah nej!“ råbte jeg. „Det vil sige at alt hvad vi har gjort var til ingen nytte! Er jeg blevet en mus til ingen verdens nytte?“

„Vi reddede Englands børn,“ sagde hun. „Det vil jeg da ikke kalde ingenting.“

„Det ved jeg godt!“ råbte jeg. „Men det er slet ikke godt nok! Jeg var så sikker på, at alle verdens hekse langsomt ville sygne hen, efter vi havde fået ram på deres leder! Nu fortæller du mig, at det hele vil fortsætte ganske som før!“

„Ikke helt som før,“ sagde min mormor. „For eksempel er

der ikke flere hekse i England. Det er da noget at en sejr, er det ikke?"

"Men hvad med resten af verden," råbte jeg. "Hvad med Amerika og Frankrig og Holland og Tyskland? Og hvad med Norge?"

"Du skal ikke tro jeg bare har siddet her og ikke bestilt noget de sidste par dage," sagde hun. "Jeg har ofret en del tid og overvejelser på netop dét problem."

Jeg laggede hende op i ansigtet, da hun sagde det, og lige med ét lagde jeg mærke til, at et lille hemmelighedstult smil var begyndt langsomt at brede sig omkring hendes øjne og i mundvigene. "Hvorfor smiler du, Mormor?" spurgte jeg hende.

"Jeg har nogle ret interessante nyheder til dig," sagde hun.

"Hva' for nyheder?"

"Skal jeg fortælle dig det lige fra begyndelsen?"

"Ja tak," sagde jeg. "Jeg elsker gode nyheder."

Hun havde spist sin omelet op og jeg havde fået nok af min ost. Hun tørrede sine læber i en serviet og sagde: "Så snart vi kom tilbage til Norge, greb jeg telefonen og ringede til England."

"Til hvem i England, Mormor?"

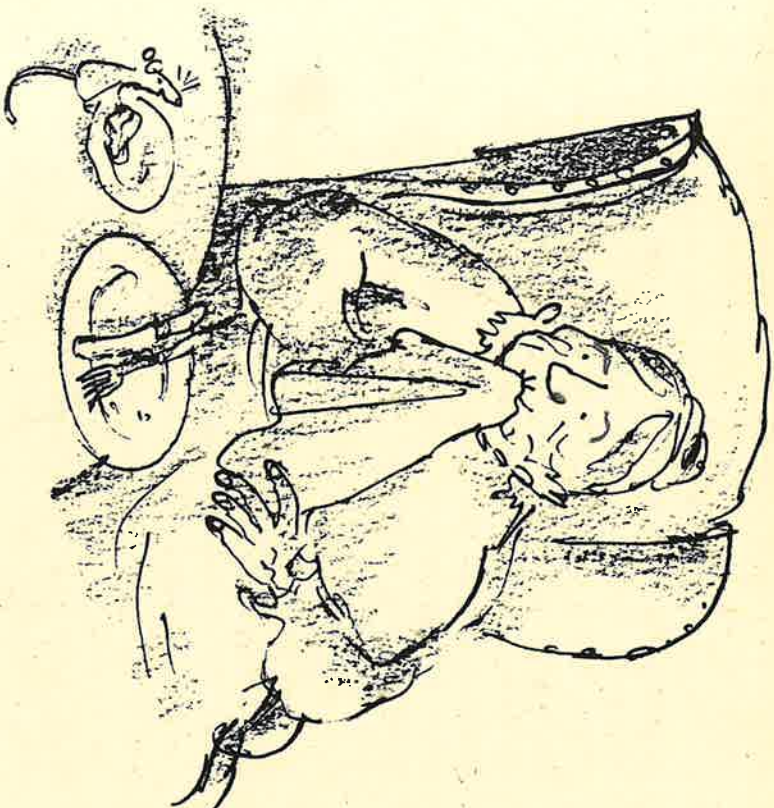
"Til politichefen i Bournemouth, min skat. Jeg fortalte ham, at jeg var politichef for hele Norge og at jeg var interesseret i de besynderlige hændelser, der for nylig havde fundet sted på Hotel Magnificent."

"Lige et øjeblik, Mormor," sagde jeg. "Det er da ikke muligt at nogen engelsk politimand vil tro, at *du* er chef for det norske politi."

"Jeg er mægtig god til at efterligne en mandsstemme," sagde hun. "Selvfølgelig troede han mig. Politimanden i Bournemouth var beæret over at få en opringning fra chefen for hele det norske politi."

"Og hvad spurgte du ham så om?"

"Jeg spurgte ham om navn og adresse på den dame, der havde boet på værelse nummer 454 på Hotel Magnificent, hende der var forsvundet."

"Du mener Overheksen!" udbrød jeg.

"Ja, min skat."

"Og fortalte han dig det så?"

"Naturligvis fortalte han mig det. Den ene politimand vil altid hjælpe den anden politimand."

"Mand, hvor er du altså fræk, Mormor!"

"Jeg ville have hendes adresse," sagde min mormor.

"Men *kendte* han hendes adresse?"

"Det gjorde han sandelig. De havde fundet hendes pas på værelset og i det stod hendes adresse. Den stod også i hotellets register. Enhver, der indlogerer sig på et hotel, skal skrive navn og adresse i bogen."

"Jamen Overheksen ville da sikkert ikke have skrevet sit *rigtige* navn og adresse i hotellets register?" sagde jeg.

„Hvorfor dog ikke?“ sagde min mormor. „Ingen i verden havde den ringeste anelse om, hvem hun var, bortset fra de andre hekse. Hvor hun end rejste hen, kendte folk hende simpelt hen som en pæn dame. Du, min skat, og *kun du*, var den eneste ikke-heks, der nogen sinde havde set hende uden maske. Selv på hendes hjemegn, i den landsby hvor hun boede, kendte folk hende som en venlig og meget velhavende baronesse, som gav store pengesummer til veldædighed. Det har jeg undersøgt.“

Nu var jeg ved at blive spændt. „Og den adresse du fik, Mormor, det må altså være Overheksens hemmelige hovedkvarter.“

„Det er det stadig,“ sagde min mormor. „Og det er der, hvor den nye Overheks helt sikkert bor i dette øjeblik med sin stab af særlige Hjælpeheks. Betydningsfulde ledere er altid omgivet af en stor stab af hjælpere.“

„Hvor er hendes hovedkvarter, Mormor?“ råbte jeg. „Skynd dig at fortælle mig, hvor det er!“

„Det er et slot,“ sagde min mormor. „Og det der er så fascinerende er, at på det slot vil der være navne og adresser på alle hekse i hele verden! Hvordan skulle Overheksen ellers kunne køre sin forretning? Hvordan skulle hun ellers kunne indkalde heksene i de forskellige lande til deres Årsmøder?“

„Hvor ligger det slot, Mormor?“ udbrød jeg utålmodigt. „I hvilket land? Skynd dig at fortælle mig det!“

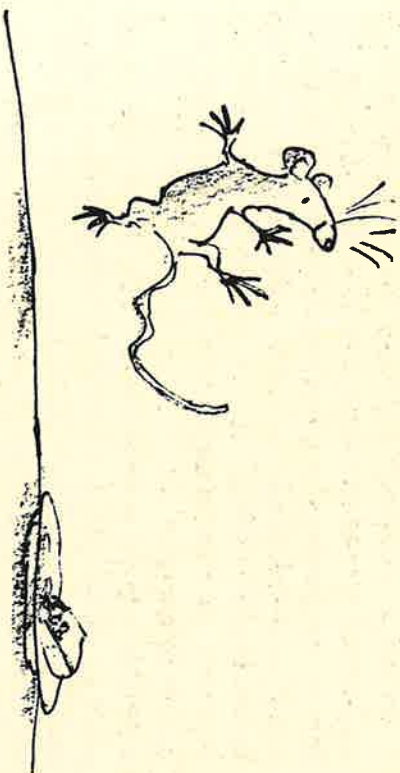
„Gæt,“ sagde hun.

„Norge!“ råbte jeg.

„Rigtigt i første skud!“ svarede hun. „Højt oppe i fjeldet over en lille bygd.“

Det var spændende nyheder. Jeg opførte en lille dans af ophidselse på bordet. Min mormor var også selv ved at blive temmelig ude af det, og nu rejste hun sig fra sin stol og gav sig til at vandre frem og tilbage i stuen, mens hun dunkede i gulvtæppet med sin stok.

„Så vi har et arbejde at udføre, du og jeg!“ råbte hun. „Vi har en stor opgave foran os! Himlen være lovet at du er en mus! En mus kan komme ind alle vegne! Det eneste jeg skal

gøre er at sætte dig ned et eller andet sted i nærheden af Overheksens slot, og så vil du meget nemt kunne smutte ind og krybe rundt og kigge og lytte af hjertens lyst!“

„Det skal jeg! Det skal jeg!“ svarede jeg. „Ingen vil nogen sinde se mig! At bevæge sig rundt i et stort slot vil være barnemad i sammenligning med at gå ind i et overfyldt køkken fuldt af kokke og tjenere!“

„Du kunne blive derinde i *dageris*, hvis det var nødvendigt!“ råbte min mormor. I sin ophidselse fægtede hun om sig med stokken, og pludselig væltede hun en høj og meget smuk vase, der gik i gulvet med et brag og knustes i en million stykker. „Pyt med det,“ sagde hun. „Det er bare Ming. Du kunne tilbringe *uger* inde på det slot, hvis du ville, og de ville aldrig ane, at du var der! Jeg ville selv tage et værelse i bygden og du kunne snige dig ud af slottet hver aften og spise middag med mig og fortælle mig, hvad der foregik.“

„Det kunne jeg! Det kunne jeg!“ udbrød jeg. „Og inde på slottet kunne jeg gå rundt og snuse i simpelt hen alt!“

„Men din hovedopgave,“ sagde min mormor, „bliver selvfølgelig at udslette hver eneste heks i huset. Så ville det minsandten være slut med den organisation!“

„Skal jeg udslette *dem*?” råbte jeg. „Hvordan kan jeg det?”

„Kan du ikke gætte det?” sagde hun.

„Fortæl mig det,” sagde jeg.

„Musemager!” råbte min mormor. „Formel 86, Musemager med forsinket Virkning en gang til! Du skal gryde det til alle på slottet ved at dryppe det i deres mad! Du kan vel huske opskriften, ikke sandt?”

„Hvert ord af den!” svarede jeg. „Mener du at vi selv skal lave det?”

„Hvorfor ikke?” råbte hun. „Hvis *de* kan lave det, kan vi vel også! Det er bare et spørgsmål om at vide, hvad der skal i!”

„Hvem skal klatre op i de høje træer for at hente gryffelæg?” spurgte jeg hende.

„Det skal jeg!” udbrød hun. „Jeg vil selv gøre det! Der er masser af liv i denne her gamle hund endnu!”

„Den del af det må jeg vist hellere tage mig af, Mormor. Måske går det galt for dig.”

„Det er bare en detalje!” udbrød hun og fægtede igen med sin stok. „Intet skal stå os i vejen!”

„Og hvad sker der så bagefter?” spurgte jeg hende. „Efter at den nye Overheks og alle andre på slottet er blevet forvandlet til mus?”

„Så er slottet fuldstændig tomt og jeg kommer ind og slutter mig til dig og ...”

„Vent!” råbte jeg. „Hør her, Mormor! Jeg fik lige en ækel tanke!”

„Hva' for en ækel tanke?” sagde hun.

„Da Musemageren gjorde *mig* til en mus,” sagde jeg, „blev jeg ikke en hvilken som helst almindelig mus, som man fanger i en musefælde. Jeg blev en talende, tænkende, intelligent museperson, som ville gå *langt* uden om musefælder!”

Min mormor standsede brat op. Hun vidste allerede, hvad der nu kom.

„Hvis vi derfor,” fortsatte jeg, „bruger Musemageren til at forvandle Overheksen og alle de andre hekse på slottet til mus, vil hele stedet myldre med meget snedige, meget ondskabstulde, meget farlige, talende, tænkende museheks! De

vil alle sammen være hekse forklædt som mus. Og dét,” tilføjede jeg, „ville virkelig være rædselsfuldt.”

„Ved den søde grød, du har ret!” råbte hun. „Det var slet ikke faldet mig ind!”

„Jeg kunne umuligt klare et slottfuld museheks,” sagde jeg. „Det kunne jeg heller ikke,” sagde hun. „De må udryddes med det samme. De må mases og kvases og hakkes i småstykker, præcis som de blev det på Hotel Magnificent.”

„Ja, jeg gør det ikke,” sagde jeg. „Det kunne jeg heller ikke. Jeg tror heller ikke, at du kunne, Mormor. Og musefælder vil ikke være til mindste nytte. For resten,” tilføjede jeg, „tog den Overheks, der fik ram på mig, ikke fejl med de der musefælder?”

„Jo, jo,” sagde min mormor utålmodigt. „Men det er ikke *den* Overheks jeg er interesseret i. Hun er for længst blevet hakket i småstumper af hotelkøkken. Det er *Den nye* Overheks, vi nu har med at gøre, hende oppe på slottet og alle hendes hjælpere. En Overheks er slem nok, når hun er forklædt som dame, men tænk bare på, hvad hun kunne gøre, hvis hun var en mus! Hun kunne komme ind alle vegne!”

„Jeg har det!” råbte jeg og sprang cirka en fod i vejret. „Jeg har løsningen!”

„Fortæl mig det!” vrissede min mormor.

„Løsningen er KATTE!” råbte jeg. „Hit med kattene!”

Min mormor stirrede på mig. Så bredte et stort grin sig over hendes ansigt og hun råbte: „Det er strålende! Absolut strålende!”

„Slip en halv snes katte løs på slottet,” skreg jeg, „og de vil slå hver eneste mus ihjel i løbet af fem minutter, så kan de være så snedige de være vil!”

„Du er en troldmand!” råbte min mormor og begyndte igen at fægte med stokken.

„Pas på vaserne, Mormor!”

„Jeg gi'r polker i vaserne!” råbte hun. „Jeg er så spændt, at jeg er ligeglad om jeg så smadrer dem alle sammen!”

„Der er bare én ting,” sagde jeg. „Du må være absolut sikker på at jeg er af vejen, før du sætter kattene ind.”